

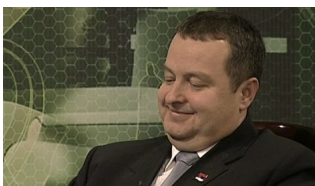
Какви сте ви Енглези, такав сам и ја Гледстон, чувени је одговор који је Никола Пашић упутио посланицима српског Парламента када су га оптуживали да он крши правила енглеског парламентаризма. Нити ће Ивица Дачић икада досегнути државничке вредности Николе Пашића или Гледстона, али ће проћи још много времена док се у нашој јавности успостави придржавање елементарних принципа пристојности и поштовања достојанства државних интереса и функција.

Постоји проста чињеница да одређени положај у државној али и у интелектуалној заједници повлачи и поштовање одређених правила понашања и комуницирања, који су од изузетног значаја за одржавање и развој демократске политичке културе и говора који неће бити испразно политиканство и политички маркетинг. Сигурно је да оно што су урадили Дачићу не би могли да ураде енглеском премијеру јер наши политичари често и личе на јунаке скривене камере и учеснике ријалити програма. Они су први учествовали у драматичном срозавању политичке делатности на ниво најприземније естраде и сасвим је за очекивати да ће актуелни премијер Србије, који је већ начинио толико неприхватљивих гафова, завршити као учесник скривене камере. То је усуд наше разбашкарене политичке безначајности. Његови наступи и у време изборне кампање су често били на нивоу најогољенијих естрадних наступа, популизма и подилажења најприземнијим поривима његовог верног бирачког тела коме се он и данас тако често прилагођава. Проблем је у томе што је са таквим наступима наставио и када је заузео премијерско место, покушавајући да релаксира тешку ситуацију у друштву својим недоличним пошалицама и доскочицама које не приличе политичару који има претензије да државнички коначно реши косовско питање. Он се при томе служи неком врстом ауто-спиновања, оно што је изјавио на почетку дана он до вечерњег дневника тумачи на неколико различитих начина стварајући тако својеврсни политички шведски сто, нека се нађе на политичкој агенди за сваког по нешто.

На тај начин се уноси додатна доза контрадикторности и хаоса у нашу и иначе довољно слуђену и хаотичну политичку јавност. Тако наш актуелни премијер само показује да Србија има стални дефицит озбиљних државника и да веома мали број људи у нашој политици поседује озбиљан државнички и државотворни потенцијал. Зато се наш знаменити историчар Василије Крестић са пуно права запитао: “Како је могуће да наш председник Владе каже да ће Косову дати столицу у УН. Иначе, мислим да није добро за политичара, ма о коме била реч, да се из дана у дан појављује у јавности. Озбиљан политичар мора добро да размисли пре него нешто јавно каже“.

То је иначе главна и пресудна особина политичара који настоји да буде озбиљан и уважаван креатор државне политике, да добро и прибрано размисли пре него што нешто јавно каже о тако важним питањима везаним за остваривање наших виталних државних и националних интереса. А ко то у нашој политици заиста и чини, веома је мало примера да се можемо позвати на озбиљне државничке изјаве у нашем политичком животу. Наши политичари чине управо супротно, они су до те мере уроњени у сталну тежњу да се удварају дневним политичким интересима својих бирача, зато они и не могу бити респектабилни и уважавани партнери у преговорима са међународним факторима.

Иако се Ивица Дачић труди да себе представи као политичара који настоји да се озбиљно бави решавањем косовског питања, он није направио онај најтежи корак да од политичара за дневну употребу постане државник који ће стварати историју и решавати најтеже историјске изазове. Његово премијерско деловање најбоље је описао Цвијетин Миливојевић „Наш премијер, у овој влади, у претешком “три у један“ шињелу, сваштари, расипајући немилице и енергију и идеје, од певања с Халидом Бешлићем до сликања са Моником Белучи. Уместо да се усредреди на оно за шта има двотрећински мандат парламента (на преговоре у цајтноту, у невреме и у изнуди с Албанцима) он у Првом дневнику РТС-а нуди Косову столицу у УН, а у Другом, после интервенције председника Републике, о трошку претплатника јавног медијског сервиса, хладно пљуцне по себи преподневном“.

Политика као скривена камера

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 01 фебруар 2013 13:23

